

accidents, que després de pagar amb un plat de llanties als metges que assisteixen als accidentats, aquests són enviats moltes voltes als Hòspitals com a pobres, explotant al metge, que els assisteix de franc, i explotant al propi temps la caritat pública, que sosté les dites cases pels pobres, mentre elles, les societats, fan bons negocis i els patrons també, treient-se amb la prima, l'obligació d'assistir als accidentats, resultant que tothom fa negoci a l'esquena del metge?

Ja no parlem de les grans cases de comerç o industrials, que per un sou, sempre irrisori en relació als serveis, contracten un metge per l'assistència als seus empleats i llurs famílies, resultant que aquell metge apenes viu, amb un treball que abans hi podien viure alguns companys. Aquest és un greu perill per la classe mèdica, si no ens hi fixem i procurem prevenir-nos en contra d'ell.

La qüestió de les iguals ha de ser motiu d'una sèria revisió, allà on no puguin suprimir-se, que seria lo millor, puix no hi ha res que rebaixi tan al metge davant del client, tan moral com materialment. Bé prou ho diuen els pagesos; és un mosso, per això el paguem! i com a tal el tracten moltes vegades. I tenen raó: un home, que per més títol que tingui, que per 8 o 10 pessetes (se'n donen molts casos) el tenen tot l'any a la seva disposició, no pot merèixer-los hi gaires respectes, quan un mosso els hi costa 12, 15 o 20 duros cada mes i la vida. Convé, doncs, una revisió sèria, i més avui que tot ha pujat, i per lo tant, si no puja també la iguala; serà encara més desconsiderat el metge en tots conceptes.

I tants i tants altres serveis poc remunerats o gratuïts haur d'ésser objecte també de revisió, càrrecs oficials o particulars sense paga, assistència a distingits en els hospitals, clíniques i dispensaris gratuïts, etc., etc., tot s'ha de revisar. La consigna ha d'ésser: *no fer res per res*, a no ser, naturalment, coses urgents en casos de misèria o de caritat particular en casos veritablement necessitats i no assistits.

Quants serveis, en la mateixa clientela particular no contractada, deixem de cobrar, que en justícia no deurien? Certificats, visites extraordinàries que, com a fals, deurien cobrar-se, visites múltiples que es cobren com a senzilles, injeccions, etc. També en aquest punt convé establir regles respecte a honoraris mínims, segons les necessitats del temps i lloc. Igualment avui, que tots els estaments es preocupen de l'organització de llur treball, deu preocupar-se'n l'estat mèdic. Perquè no poden establir-se noves hores de servei ordinari i altres d'extraordinari, fixant la proporció relativa dels honoraris respectius?

Si tots els serveis gratuïts, o quasi gratuïts, que el metge presta, fossin pagats equitativament, n'hi haurà prou i de sobres, per a que tots els metges visquessin ben folgadamment. Què s'hi oposa doncs? L'individualisme exagerat, que fa que cada u es preocupi sols d'ell, sense consideració al company, l'egoisme que fa que tots ens contentàrem amb un ull, amb tal que l'altre no en tingui cap, la

lluita individual, que obliga a tots els renunciaments, que fa que el metge treballi com un negre i desconsideradament una bona part de la vida, per a fer-se una clientela, i de vegades tota la vida entera sense arribar a fer-se-la mai, conscient d'aquels abusos, i fins some-tent-s'hi resignadament, perquè no té altre medi d'obrir-se pas, i perquè a l'individu aïllat li és impossible defensar-se'n en la immensa majoria de les vegades. ¿Es que hi ha excés d'oferta? Potser si en temps normal, i per tant convé també pensar-hi, però per poca feina extraordinària que hi hagi falten metges i s'ha de treballar de nit i de dia sens parar. Lo que hi ha, doncs, es més bé desorganització del treball.

Convé, doncs, que es faci l'organització deguda. Convé en primer terme, despullar-nos un xic de l'excés d'individualisme, en pro de la col·lectivitat, quan no per amor als companys o altruisme com hauria de ser, fins per egoisme, puix tot lo que recaigui en bé de la col·lectivitat, ens ha d'afavorir a tots; si el company ve es guanya bé la vida, no es veurà obligat per la necessitat, a sostreure'm un malalt a mi, perquè la gana no n'admet de raons. Es veritat que n'hi ha d'immorals *per se*, i que se'ls deu haver de corregir, mes també n'hi ha que ho són per necessitat. A aquests val més no haver-los de posar a prova. A més, quan un falta sense necessitat, es pot ser més sever en la repressió.

Si els treballs es paguessin bé, cada u treballaria menys i es repartiria millor. Si a'fora es guanyen bé la vida, no pensaran tan en envair la ciutat, i al revés, si els de la ciutat, hi viuen bé, no pensaran, per més que'ls hi excitin, en anar a disputar els honoraris dels de fora, etc., etc.

Deu correspondre també al Sindicat fer els medis per aixecar al maximum la dignificació de la classe, i a aquest fi, estudiar i regular les relacions entre companys, tenint present que per a que els demés ons considerin i ens respectin, hem de començar per respectar-nos nosaltres, i que la consideració moral és la millor base per a merèixer també una bona consideració social i pecuniària.

Ademés dels interessos professionals, tan materials com morals, deurà defensar el Sindicat els interessos generals de la classe, per a lo qual estarà sempre més ben armat, que no pas els individus aïlladament.

Altra tasca, conseqüència del seu fi, i formant part del manament fet a la Comissió organitzadora per la reunió de Tarragona, és la de la previsió. La comunitat no deu abandonar al company desvalgut; al contrari, deu procurar assistir-lo en la seva desgracia, fent-li lo més passadora possible, tan en el cas de malaltia, com en el d'impossibilitat per qualsevol causa que sia, i sens distincions d'edats ni condicions, així com deu procurar atendre a les vidues i fills menors dels que moren prematurament. Es el menys que es pot oferir als companys que treballen, el que puguin estar lliures de les preocupacions del pervindre per a ells i els seus. Naturalment que tot això no pot conseguir-se sense sacrificis, però tasca del Sindicat deu ésser, arbitrar medis

per a que els sacrificis siguin lo més reduïts possibles, i esperances hi ha de que podrà fer molt en aquest sentit.

Tot lo dit pot i deu fer-ho el Sindicat, però per això fer, convé que tingui força, i per a tenir-la, deu estar constituït per una gran majoria dels metges; d'altra manera seria un fracàs, que tots hauriem de reconèixer i desistir. No es que ni en el cas d'una grossa majoria, pugui tampoc improvisar res, ni es pot pensar tan sols en resoldre depressa els assumptes; tots necessiten un estudi previ assenyat, en alguns s'hauran d'armonitzar interessos oposats, en altres s'haurà d'obrar contra costums arrelades, etc., però amb bona voluntat es pot fer molt; i sobre tot, si els problemes s'han de plantejar i resoldre en lo possible, i no som nosaltres mateixos que ho intentem, qui ho farà? No val la pena de fer una temptativa? I si ho logrem, encara que no sigui no més que una part, tots podem guanyar-hi en benestar, tan els de dalt com els de baix, segurament més a proporció com més humils, tots en dignitat, lo qual ja pot compensar els sacrificis que algú pugui haver de fer.

Amb tot lo dit i molt més que es podria dir, es veu ben patenta la necessitat de defensar-nos, i encara que la necessitat ha existit sempre, ara és l'oportunitat, ara que totes les classes es desvetllen per a defensar llurs propis interessos. O ara o mai!

Qüestió de nom.—Es veritat que'l nom no fa pas la cosa, però sempre és útil que el nom sigui la verdadera expressió de la cosa a la qual s'assigna. Doncs el nom de sindicat escau tant, a lo que ha d'ésser l'agrupació amb aquest nom designada, que qualsevol altra seria una ficció. Què vol dir que actualment se dongui per alguns a aquest nom un significat que no té? Alguna persona pusil·lànime, creu que amb aquest nom ens obligaran a ingressar en el sindicat únic, i d'aquí el gros perill. Si algú té prou força per a fer-ho, lo mateix la tindria amb aquest nom que amb altre, i fins estant individualment aïllats, però jo no crec en semblant força. Si nosaltres no volem anar-hi, no hi anirem, i jo crec que la majoria dels metges no ho voldran. La Comissió Organitzadora, per boca d'individus de la mateixa ben autoritzats, ha fet manifestacions ben concretes, en el sentit de que deviem limitar-nos a la defensa dels nostres interessos, i anar sols, sense que mai haguéssim d'anar al sindicat únic; de mí puc dir que si alguna vegada el sindicat prengués aquesta tendència, i no pogués evitar ho, seria el primer de retirar-me. Soc absolutament refractari a tota dictadura, sia la que sia. De totes maneres, ja s'ha dit que el Sindicat de Metges serà lo que la majoria dels metges vulguin; doncs el que vulgui que el Sindicat no vagi pels viaranyes que ell no vol, o que el Sindicat no resolgui cap assumpte en sentit contrari a lo que ell desitja, té dos camins a seguir: fer tots els medis per a que el Sindicat no es constitueixi, o ficar-s'hi per a influir amb el seu criteri i el seu vot, en el sentit que li convingui. Lo primer és difícil ja, perquè sembla que anem en camí de tenir una bona majoria, i ademés